

ARBETET ADLAR MANNEN.

Teckning ur verkligheten

MARIE SOPHIE SCHWARTZ.

(Slutet.)

En vacker och solig junidag, halftannat är efter Constances bröllop, stannade en liten anspårlös resvagn vid gallerporten på Kungsborg och ett ungt fruntimmer steg ur densamma. Af den sjuttioårige Eklund ledsagades hon för att anmäla.

"Snälla herr Eklund, anmäl mig icke," sade den lilla damen med ett friskt och hjärtligt leende. "Jag vill nödvändigt öfverraska grefvinnan."

"Hm..." sade gubben och såg helt villrådig ut.

"För denna enda gången." Utan att gifva gubben någon betänketid, afkastades hatt och kappa, hvarefter hon med lätta och ljudlösa steg flade till salongen och lyfte på dörrgardinen. Hon stack in hufvudet och såg sig omkring i det stora rummet, som var sig alldeles likt. I den lilla soffan framför glasdörrarna åt terrassen satt Stephana; hon lutade hufvudet öfver en bok, hvaruti hon läste. Tyst som en ände smög den lilla damen sig öfver salongsgolvet och bakom Stephana. Sättande sina små händer för hennes ögon, utropade hon med förvånad röst:

"Säg genast hvem jag är?"

"Constance", sade Stephana. Ett friskt och klingande skratt, allt för karakteristiskt att kunna glömmas, blef svaret.

"Olga!" utropade Stephana och sprang upp. I nästa ögonblick var hon hårdt sluten i Stephanas famn.

Constance erhöj på middagen bud efter sig att komma öfver till Kungsborg; grefvinnan hade något mycket angeläget att säga fru Lange.

Det var öfverenskommet att Olga icke skulle vara synlig, då Constance kom, hvarför hon höll sig i kabinettet bredvid salongen. När Constance inträdde till Stephana, sade hon skrämt:

"Min bästa Stephana, jag fruktar att det viktiga, du har att säga mig består deruti, att du har tråkigt och vill att jag skall komma och förströ dig. Omhel har väl rest bort på en halftimme, och det gör dig otroligt."

"Missag, jag har aldrig tråkigt, och som du ser, kommer Herman der," svarade Stephana och pekade på sin man, som inträdde.

"Nå, hvad är det då?" Constance satte sig i en emma och vände ryggen åt kabinettet.

"Jo, jag har fått bref ifrån Olga, som nu på fullt allvar ämnar bosätta sig i Dalarna, der hon tänker köpa sig en liten egendom."

"Kära Stephana, det var en så obehaglig nyhet, att du gerna kunnat dröja dermed. Sannerligen från sin enda syster."

"Är Olgas uppförande mera besynnerligt än ditt, då du i nio års tid vistats utrikes och lemna henne här. Ni voro då skilda genom långt större afstånd."

"Det var helt annat. Jag reste undan en olycklig kärlek. Jag ville fly allt, som erinrade om honom."

"Nå, nå, hvar och en har sina skäl. Nu ämnade jag eljes föreslå dig, att vi under pingsten göra en lustfärd till Dalarna och hysa på Olga, är du med derom?"

"Ack ja! Så mycket mera som Lange och jag redan beslutat att uppsöka den storrymskan."

"Som nu har uppsökt dig," viskade en röst bakom Constance och en arm lade sig om hennes hals.

Följande morgon vandrade Olga genom skogen till den forna kolarstugan. Att den blifvit såld åt Ivar och nu förvandlad till en vacker boning, var något Olga icke hade sig bekant. Constance, allt för mycket upptagen af sin lycka och sin man, hade icke med ett ord nämnt derom i sina bref. Stephana åter talade aldrig om Ivar i sina.

Under det Olga gick framåt kände hon sig så lycklig att åter vara på dessa för hennes hjerta så kära trakter, der allt påminde henne om den första ungdomens drömmar, hvilka för hvarje människa äga ett så stort värde. Hon tyckte att hela den bevingade sångarskaran, som rundt omkring stämde upp sina köror, helsade henne välkommen, och att hvarje träd och buske nickade en vänlig hälsning. När hon kom till korsvägen och hade vikit af till höger, stannade hon liksom förstenad. Var det en synvill, eller var det verkligen hvad hon såg? Den lilla kojan var försvunnen och der stod ett vackert, icke särdeles stort, landthus, byggt i schweizerstil, med en inbjudande förstugukvist och omgifvet af en nys anlagd trädgård, som var inhägnad inom ett staket.

"Ack!" tänkte Olga, "hvilket olyckligt infall af Constance att här bygga ett sådant der hus. Man skall få se att hon förstört min buske, som i så många år och i alla tider varit mitt hjertas enda förtroga." Hon gick fram till staketet och upptäckte då till sin stora glädje den dyrbara busken, i hvars skugga stod en liten grönmålad hänk. Hon lade handen på grunden för att gå in, då någon trädde ut på förstugubron. Olga förblef orörlig. Ivar stod framför henne.

"Ni här!" utropade han. "Jag vågade knappast tro mina ögon; och likväl var jag säker på att er första vallfärd skulle bli hit; kolarens koja har förvandlats till smedens boning." Han förde henne till den lilla bänken vid busken.

"Denna boning är således..."

"Min", inföll Ivar leende.

"Jag borde verkligen blifva ond på er, som gått mig i förväg. Jag har rest hit endast för att köpa den här platsen af min syster."

"I sådant fall lär det blifva af mig ni måste köpa den," svarade Ivar skämtande. "Jag fruktar blott, att ni icke skall lyckas övertala mig att sälja den."

"Men hvem gaf er rätt att så der korsa mina planer?"

"Hvem? — Mitt hjerta, som sade mig att en af oss, antingen ni eller jag, måste ega detta ställe, som endast för oss båda hade något värde. Jag köpte det tre månader efter sedan ni lemnat dessa trakter; jag har således varit egare deraf redan i öfver tre år."

"Och min buske har ni äfven lagt er till?"

"Alldeles icke, jag har blott låtit inhägnad den inom samma stängsel, som innesluter alla de minnen, hvilka äro fästa vid mitt närvarande hem. Ni sitter nu i dess skugga, på den bänk, som väntat er."

"Ni trodde således att jag skulle återkomma?"

"Jag trodde icke, ty tron är endast en sublim okunnighet, jag visste det."

"Huru kunde ni vara så säker derpå?"

"Emedan jag dömdet ert hjerta efter mitt."

"Jag förstår er icke."

"Icke?" Ivar fattade hennes hand. "Nå väl, då vill jag förklara mig. Jag visste att den stackars Ivar, i hvars öde ni ingripit så mäktigt, hade blifvit kär för er."

Olga förblef tyst.

"Och därför väntade han er här. Har jag misstagit mig?"

"Jag är ej fallen för motsägelser." Olga reste sig upp och lät handen kvarblifva i Ivars.

"Följer ni mig till Kungsborg?"

"Ja, om ni först svarar mig på en fråga."

"Låt höra!"

"Hvad tycker ni om Smedstorp? Behagar det er?"

"Mycket!"

"Om jag bjöde er det, skulle ni taga emot gäfvan?"

"Jag tror det. Men nu skola vi återvända till det stolta herraset."

"För att sedan en dag återvända hit." Ivar lade Olgas hand på sin arm och de promenerade under gladt samtal genom skogen.

På eftermiddagen sutto de alla samlade under lindarna på gården, då Bengt, iklädd sin allra bästa söndagsmundering, syntes vid gallerporten, hvarigenom han genast insläpptes. Han gick helt dristigen fram till det försämlade herrskapet. Lange, som först fick se honom, yttrade:

"Jag kan just undra hvad som nu står på, efter min raske mästare kommer så der i högtidsskrud."

Nu stod Bengt bugande framför dem.

"Skulle ödmjukast be om ursäkt att jag kommer så här burdus till herrgården, men se det var mig akkurat omöjligt att icke gå hit och fråga om herrskapet läst tidningarna från hufvudstaden, som kommit hit på morgonen?"

Bengt åter till ordet, och med en röst, som bar vittne om inre rörelse:

"Jo, se det är som så, att den der bofven Ström eller Stångbom, som blifvit dömd till döden för mordet på baron Axelhelm, har kort före sin afsträffning gjort en bekännelse, som..."

Herre Gud, jag vet icke hvad jag gör af luter glädje, för si det står i alla tidningar att..."

Ivar var alldeles oskyldig i mordet på kärningen.

"Bengt!" utropade Ivar och sprang upp.

"Att alla tidningar förklara det Stångbom bekänt att han ensam, under det lärningen Ivar, som bodde hos honom, sof, mördade den der gumman; men att han så ställde till, att det skulle se ut, som gossen gjort det. Och nu tyckte jag att jag ville vara den förste, som ville säga verkmanstär det."

Bengt skakade Ivars hand och båda voro så upprörda, att de på en lång stund icke kunde få fram ett ord.

"Med förföl, det här var en riktig högtid, skall jag säga, och se här kan verkmanstär själv läsa, huru ogement lyggligt tidningarna tala om saken. Ja, en kan just få lust att sätta till tårevirket, så vackert ha de skrivit." Bengt räckte tidningarna åt Lange och pekade på ett stycke af ungefär följande innehåll.

"Vi ha ansett för en pligt att meddela ofvannstående bekännelse af den lifödmöde fången, på det ingen skugga af brottslighet må kvarstanna på den oskyldigt anklagade, och misstänkte samt hoppas att hvar helst den förne lärningen Ivar nu må upphålla sig, detta offentliga erkännande af hans fullkomliga skuldloshet i det ohyggliga mordet må träffa honom."

Dagen derpå var det Bengt, som lät bedja kamraterna samlas i nedre verkstaden, och der utpläste han med ljudlig stämma sin unge väns offentliga frikännande för all delaktighet i mordet på jungfru Greta.

Tre månader derefter hade Bengt den glädjen att dansa på Ivars bröllop. Mästaremeden hade i fars ställe fört sin forne skyddsling till brudstolen, då denne och Olga förenades sina öden. Bröllopet egde rum på Åkersnäs, och alla arbetarne voro inbjudna till detsamma. I den med löf och blommor utsädda stora verkstaden serverades måltiden för alla dessa gäster, som mer eller mindre tyckte sig vara beslägtade med den aktade och värderade verkmanstären.

Om Aftonen foro brudparet hem till Smedstorp, uppyggt af fliten och smyckadt af kärleken.

Tio år derefter var Ivar kompanjon med Lange och hade för sina uppenbaringar blifvit belönad med Vasaorden. Han var en man, ärad af sina medmenniskor, lycklig och älskad i sin familj. Smedstorp var fortfarande de båda makarnas hemvist.

Ivar var och förblef alltid samme hurtige och

glade arbetare, med oförderligt hjerta och enkla seder, och Olga stod vid hans sida såsom det friska glada, leende hoppet, en bild af livets sanna poesi.

Kurt arbetade alltid med samma outtröttlighet. Först sedan han genom eget arbete förvärfvat sig så mycket, att han kunde återköpa sina faders egendom, Hjelmdal, beslöt han att gifva sig. Enkan efter öfverste Wielki blef Kurts maka. Samma dag Kurt afslöt köpet af Hjelmdal, försäldes baron X—s egendom, Stållhamra, på auktion för kreditörernas räkning. Sonen Knut hade måst rymma för skuld, och hvad hans öde blef, kanna vi icke.

Från det östliga Schweiz intränger, som man vet, en arm af Alpena i Tyrolen och fyller med sina många grenar detta vildsköna bergland.

Just på gränsen mellan de båda länderna, på ömse sidor om Innfloden, hvars böljor här hafva en häftigt fart, bildas af dessa alpkedjor den så kallade Engaddindalen, utan tvivel en af de skönaste trakter i vår världdel.

På norra sidan om floden stupa bergen med djerfva afsatser ned mot densamma. Om man befinner sig på högsta punkten, och derifrån småningom nedstiger mot Innfloden, så genomvandrar man på några få timmar Europas olika klimater.

Från den eviga snöns kulna och dimmiga regioner, der endast alger, mossor och lavar frodas under den hvita, ständigt utbredda svepduken, nedkommer man på klipponas afsatser till en trakt, som här det nordliga Skandinavien's torftiga vegetation. Här skyddas med möda dvergbjörken sina skokande grenar mot kylan, här framtittar stundom, då snön smälter undan, en och annan alpsrot, ett dalarnes vildsköna barn, — men blek är dess kind, och snödroppar glindra i dess öga.

Naturens lif tyckes här vara stelnadt. Endast för några få veckor under högsommaren vaknar hon ur sin djupa dödsdumner, — och de yra bergbäckarne slita sig då lösa ur sina vintriga bojor och störta i skummande kaskader ned uteför klippväggarne från mot de lyckliga dalarne.

Menniskan, så djerf om än är, har dock ej vågat att här, i grannskapet af dödens förtelna rike, fästa sin bräckliga boning. Endast stengeten och dess förvägne jagare tränga stundom fram öfver svindlande afgrunder till gränsen af ren och villebrådet's stig. Foten halkar i de djupa snömassorna, andedräkten hämmas i den förtunnade luften, och lemmarne stelna af den isiga vind, som blåser från "bergakungens" skimrande men kalla palats.

Ännu några stälper ned — och vandrar den befinner sig i en tempererad zon, svarande mot det mellersta och sydliga Sveriges lufttreck. Här är visserligen vintern skarp, men, sommarens vänliga sol ammar dock här med lifgivande strålar lummiga skogar af ek, björk och tall, — dalarnes fredliga barn driva här sina hjortar i "bet i det frodiga gräset; och valljonens horn "lända med försärens dån sina enkla mel-liska toner.

Huru måste ej den resande intagas af tjuuning vid anblicken af detta fria, glada herdefolk, gruppviss samlande sig en helgdagskväll utanför sina "Sennenhuten"? Hvem har icke hört toner från Tyrolens borg, detta sångens och de enkla sedernas hemland, — hvem har icke tjuats af schweizermelodiernas rörande klang? Liksom våra nordiska folkvisor, afspela de troget den allmogens karakter, på hvars läppar de levfa. Till sin grundton friska och glädliga, antaga de dock stundom en anstrykning af djup melankoli, lätt förklarlig hos ett folk, hvars lif är en oupphörlig strid mot behovet.

Men nedåt, nedåt stupar vandrarens väg, och snart står han på Innflodens strand. En syd-ländsk, nästan tropisk vegetation blommar här omkring honom; — guldfrukter tynga grenarne och vinrankan slingrar mellan bergskrevforna, tjuasande ögat med sina yppigt glödande drufvor. Här spinna millioner trådar, likväl starka nog att en gång fångsla ungdomligt svallande former, eller i rika draperier smyga kring en slumrande skönhets bädd. Här glöda aprikoser persikor oranger mellan ett löfvalf så tätt, att knappast solens strålar förmå genomtränga det. Och sjungande bergbäckar dansa här uteför klipporna störtande i silfverkaskader från stalp till stalp, för att slutligen i moderflodens sköte gömma sin yra, sin lekande lust.

Ungefär i midten af dalen gör Innfloden en krökning mot norr och sköljer med sina vågor foten af en hög klippa, som lodrätt reser sin skogkrönta hjesa öfver böljan, och från hvars topp en bergsflod, upprunnen på de nordliga fjällen, i ett glänsande vattenfall nedstörtar.

Från spetsen af denna klippa, som på en af de öfriga sidorna är lätt att bestiga,igger man den skönaste utsigt öfver det kringliggande landskapet. Djupt under fötterna skådar man dalens blommande paradis, och fjerran vid södra horisonten höja blånande berg sina orediga massor, krönta af skogarnes krans. Och mot öster och mot vester en vild och storartad natur, en klippig, djerf, gigantisk skapelse: — öfver hvarandra staplade granitmassor, svindlande afgrunder, skummiga strömmar, emellanåt afösta af någon trång klippdal någon löfrik kulle.

Oaktadt sin egen skönhet, och den härliga utsigten från dess plåt, igger dock denna klippa ett elakt rykte bland dalens invånare. Ingen

bygger gerna sin hydda i grannskapet af densamma eller närmar sig den, utan en hemsk fruktan, efter solnedgången. Andar driva sitt spel i dess djup, säger man och vid månens sken, under de ljusa sommarnätterna, stiga de upp ur bergets salar, för att hålla sin dans på klippans plåt och svalka sin törst ur den brusande strömmen.

Denna klippans namn klingar äfven hemskt och dystert. Den heter: "Dödsklippan".

Då Moritz af Sachsen, under sitt krig med Karl V, öfver Ehrenburger-Klause rykte an mot Innspruck och Trident, hade några af hans soldater spridd sig i Engaddindalen, för att plundra. En ung tyrolare hade då med sin trolofvade flytt undan soldaternas raseri, och tagit sin tillflykt till spetsen af denna klippa. Några sachsiska jägare följde honom för att bemäktiga sig det sköna bytet, och då han såg att han ej kunde försvara henne mot öfvermakten, stötte han en dolk i hennes bröst och kastade sig själf ned i de skummande vågorna, lemnande endast ett blödande lik i röfrarnes händer. Och minnet af denna rörande händelse lefver ännu i folkets bröst, — och har gifvit klippan dess sorgliga namn.

Det var om aftonen, den 16 Juni 1717. Lutad mot stammen af en ek, på spetsen af "Dödsklippan", satt en ung man och stirrade tanklöst ut öfver det skiftande landskap, som låg framför honom.

Fjerran i vester, bakom Alpenas spetsar, brann den nedgående solen ännu, och en ljusröd strimma spred sig öfver snöfjellens isiga skördar, öfver dalarnes grönskande vär och floder nas blånande böljor.

Klockorna från ett närbeläget kloster skickade med aftonvinden fram sina toner till den unge mannen på klippan, och herdarne, som drefvo hem sina hjordar, väckte med sitt jodel ekot i bergens klyftor:

"Tyroler sind wir — farallira!
Im freien Land! im freien Land!
Es lebe König und Vaterland,
Farallira, trarallira!"

Men de sköna tonerna halkade ohörda för den unge mannens öra, och klockornas klang förändrade sig att stämma hans själ till andakt.

Stödjande sin ena hand mot en präktigt arbetad tyrolsk studsare och med den andra smekande en jagthund af utmärkt race, tycktes han med sina tankar vistas fjerran från de föremål, som omgäfvade honom.

En jactrock af grönt sammet, hopknäppt ända upp till halsen, omslöt hans smidiga och resliga gestalt, och kring det smärta lifvet smög sig ett gult bälte af elghud, förvarande tvänne blankade pistoler och en dolk med silfverfäste. På hufvudet bar han en spansk barett och kring halsen en värdslost knuten silkeduk.

Hans anletsdrag voro regelbundna och sköna, men ett uttryck af hän, som spelade kring hans läppar, vanstälde dem ofta och gaf honom ett afskräckande utseende. Ur ögats mörka djup lågade passionens eld, och physiognomisten skulle af de tjocka läpparne lätt kunnat sluta till en öfvervägande sinlighet, ett omåttligt begär efter livets njutningar.

Emellertid blefvo skuggorna allt längre. Den etherblå himmelen mörknade och stjernorna tände sig på dess dunkla grund. Bakom de östra bergen höljde halfmånens sina silfverhorn.

Allt var tyst, med undantag af vattenfallets brus, då det nedstörtade i moderfloden.

Då tog den unge mannen ett jägarhorn, satte det för munnen och blåste. På en gång tycktes hela trakten hafva fått lif. Tusende ekon vaknade i bergens klyftor, och rådjuren, skrämda i sina hålor, störtade fram öfver de svindlande djupen.

Jägaren tog hornet från munnen och lyssnade till återskallet af tonerna, som öfverklängde bruset af forsen. Ett sållsamt leende spelade dervid på hans läppar.

"Hvad menniskan ändå är mäktigt!" — utbrast han, i det han återtog sin förra ställning, lutad mot ekens stam. — "Naturen sover, foglarnes hvil på de gungande grenarne, djuren slumra i sina hålor, — då sätter jag ett stycke messing för munnen och blåser — och naturen måste svara från berg, från dal, från skog och klyfta, foglarnes hoppa kvittrande i träden och djuren lemna ångestfulla sina nästan! I sanning menniskan är naturens konung!"

Men är hon väl äfven sin egen herre? Förstår hon väl att sjelfständigt bestämma öfver sitt lif och kraftigt ingripa i sin öden? — Det icke en oövekelig makt, som med jernspira beherskar henne och befäller henne att ömsom lida, ömsom njuta, — längta, hoppas, förvilla? Hvar har någon framstätt än, som vågat säga: Jag har kämpat med mitt öde och besegrat det?

Underbara mennskol! Hvem fann väl nyckeln till din gåta. Hvem tydde väl, hvem förmodade väl beherska de dunkla skickelser, som rufva öfver din början, din utveckling, ditt slut? Arva vanskliga makt, som yfves öfver den yttre, den döda, den stumma naturen, men faller till stoft inför en evig världslig, den der håller allt i sina kedjor fjettradt! Ömkliga vålnad af makt — skugga af konung! Mot den svage visar nu ditt valde — mot den starke brottas du och — dukar under.

Hvad är frihet? Ett hjernspöke, en hallstäm-pel, skrytsamt tryckt på våra politiska rättigheter — en trasig skylt, som menskligheten hänger framför sig, för att dära sig själf med en — lögn!

Jag har genomvandrat de schweiziska kantonerna från vester till öster. Detta är frihetens hemland i Europa, säger man. Hvad fann jag? En nation, kämpande mot nöden i sina klippdal-lar, skärande på frusen torfva en ofta otillräcklig skörd; söndrad af politiska partier, af religiösa tvistigheter, och derigenom ett lätt rof för hvarje eröfrare, som skulle vilja begagna dess vanrakter. Och hos den enskilde... samma passioner, utan förmåga att tillfredsställa dem.

Om grufvan är väl så begagnas Towns First Brand vattenfästa oljeläder antingen svart eller gula. Då Ni köpa sådana, förse med öfverstående varumärke så kom ihåg att Ni har ett resultat af ett half århundrades erfarenhet och gresatt. Sällna i fransiska öfver öfverallt.

Om grufvan är väl så begagnas Towns First Brand vattenfästa oljeläder antingen svart eller gula. Då Ni köpa sådana, förse med öfverstående varumärke så kom ihåg att Ni har ett resultat af ett half århundrades erfarenhet och gresatt. Sällna i fransiska öfver öfverallt.

Om grufvan är väl så begagnas Towns First Brand vattenfästa oljeläder antingen svart eller gula. Då Ni köpa sådana, förse med öfverstående varumärke så kom ihåg att Ni har ett resultat af ett half århundrades erfarenhet och gresatt. Sällna i fransiska öfver öfverallt.

Om grufvan är väl så begagnas Towns First Brand vattenfästa oljeläder antingen svart eller gula. Då Ni köpa sådana, förse med öfverstående varumärke så kom ihåg att Ni har ett resultat af ett half århundrades erfarenhet och gresatt. Sällna i fransiska öfver öfverallt.

Om grufvan är väl så begagnas Towns First Brand vattenfästa oljeläder antingen svart eller gula. Då Ni köpa sådana, förse med öfverstående varumärke så kom ihåg att Ni har ett resultat af ett half århundrades erfarenhet och gresatt. Sällna i fransiska öfver öfverallt.

Om grufvan är väl så begagnas Towns First Brand vattenfästa oljeläder antingen svart eller gula. Då Ni köpa sådana, förse med öfverstående varumärke så kom ihåg att Ni har ett resultat af ett half århundrades erfarenhet och gresatt. Sällna i fransiska öfver öfverallt.

Om grufvan är väl så begagnas Towns First Brand vattenfästa oljeläder antingen svart eller gula. Då Ni köpa sådana, förse med öfverstående varumärke så kom ihåg att Ni har ett resultat af ett half århundrades erfarenhet och gresatt. Sällna i fransiska öfver öfverallt.

Om grufvan är väl så begagnas Towns First Brand vattenfästa oljeläder antingen svart eller gula. Då Ni köpa sådana, förse med öfverstående varumärke så kom ihåg att Ni har ett resultat af ett half århundrades erfarenhet och gresatt. Sällna i fransiska öfver öfverallt.

Om grufvan är väl så begagnas Towns First Brand vattenfästa oljeläder antingen svart eller gula. Då Ni köpa sådana, förse med öfverstående varumärke så kom ihåg att Ni har ett resultat af ett half århundrades erfarenhet och gresatt. Sällna i fransiska öfver öfverallt.

Om grufvan är väl så begagnas Towns First Brand vattenfästa oljeläder antingen svart eller gula. Då Ni köpa sådana, förse med öfverstående varumärke så kom ihåg att Ni har ett resultat af ett half århundrades erfarenhet och gresatt. Sällna i fransiska öfver öfverallt.

Om grufvan är väl så begagnas Towns First Brand vattenfästa oljeläder antingen svart eller gula. Då Ni köpa sådana, förse med öfverstående varumärke så kom ihåg att Ni har ett resultat af ett half århundrades erfarenhet och gresatt. Sällna i fransiska öfver öfverallt.

Om grufvan är väl så begagnas Towns First Brand vattenfästa oljeläder antingen svart eller gula. Då Ni köpa sådana, förse med öfverstående varumärke så kom ihåg att Ni har ett resultat af ett half århundrades erfarenhet och gresatt. Sällna i fransiska öfver öfverallt.

Om grufvan är väl så begagnas Towns First Brand vattenfästa oljeläder antingen svart eller gula. Då Ni köpa sådana, förse med öfverstående varumärke så kom ihåg att Ni har ett resultat af ett half århundrades erfarenhet och gresatt. Sällna i fransiska öfver öfverallt.

Om grufvan är väl så begagnas Towns First Brand vattenfästa oljeläder antingen svart eller gula. Då Ni köpa sådana, förse med öfverstående varumärke så kom ihåg att Ni har ett resultat af ett half århundrades erfarenhet och gresatt. Sällna i fransiska öfver öfverallt.

Om grufvan är väl så begagnas Towns First Brand vattenfästa oljeläder antingen svart eller gula. Då Ni köpa sådana, förse med öfverstående varumärke så kom ihåg att Ni har ett resultat af ett half århundrades erfarenhet och gresatt. Sällna i fransiska öfver öfverallt.

Om grufvan är väl så begagnas Towns First Brand vattenfästa oljeläder antingen svart eller gula. Då Ni köpa sådana, förse med öfverstående varumärke så kom ihåg att Ni har ett resultat af ett half århundrades erfarenhet och gresatt. Sällna i fransiska öfver öfverallt.

Om grufvan är väl så begagnas Towns First Brand vattenfästa oljeläder antingen svart eller gula. Då Ni köpa sådana, förse med öfverstående varumärke så kom ihåg att Ni har ett resultat af ett half århundrades erfarenhet och gresatt. Sällna i fransiska öfver öfverallt.

Om grufvan är väl så begagnas Towns First Brand vattenfästa oljeläder antingen svart eller gula. Då Ni köpa sådana, förse med öfverstående varumärke så kom ihåg att Ni har ett resultat af ett half århundrades erfarenhet och gresatt. Sällna i fransiska öfver öfverallt.

Om grufvan är väl så begagnas Towns First Brand vattenfästa oljeläder antingen svart eller gula. Då Ni köpa sådana, förse med öfverstående varumärke så kom ihåg att Ni har ett resultat af ett half århundrades erfarenhet och gresatt. Sällna i fransiska öfver öfver